

Les relacions entre els quatre edificis són molt clares. L'antic pavelló d'esports, convertit en hivernacle, marca clarament les pautes d'organització de l'espai interior del Pavelló Firal i del Palau de Congressos. La modulació dels seus pilars parteix dels llums de l'estructura de l'antic pavelló.

El Pavelló Firal i el Palau de Congressos estableixen una clara relació visual amb l'hivernacle a través del pas elevat perimetral. L'espai central de l'hivernacle es constitueix en una mena de pati interior al qual hi donen dues façanes interiors i a on aboquen la seva activitat a través de l'entresolat comú.

El cos d'oficines, per la seva banda, té també connexió a nivell funcional amb la gran nau del Pavelló Firal. La sala de conferències de la planta superior del cos d'oficines s'incorpora a l'entresolat a través de tota una sèrie de portes contínues.

Cadascun dels quatre edificis tenen entitat funcional pròpia, i de fet funcionen de manera autònoma respecte als altres, però a la vegada guarden entre si un seguit d'interrelacions que posen de relleu la secció del conjunt,

on es veu com els diferents espais fan una continuïtat espacial, segons es miri.

4. L'HIVERNACLE

Una condició a partir de l'hora de plantejar la intervenció era l'existència de l'antic edifici del Pavelló d'Esports. Aquest edifici, construït l'any 1964, era d'una estructura molt sòlida (pilars de formigó, encavallades metàl·liques) però no s'adaptava als condicionants que s'exigeixen actualment, quant a funcionament a aquest tipus de pavellons d'esports i havia anat quedant progressivament en desús.

L'opció de projecte que es va prendre va ser la de transformar aquest gran espai, i s'hi va traslladar a nivell programàtic algunes de les funcions que tenia el pavelló al recinte de nova construcció i s'hi va donar un nou caràcter dins del futur complex: el d'espai-saló d'entrada amb un gran hall que dona accés al Pavelló Firal i al futur Palau de Congressos i que relaciona aquests espais amb el Parc.

Així, en el projecte es manté l'estructura de l'antic edifici —pilars i cavalls de

ferro— però desapareixen tots els tancaments de façana i els pilars es doblen fins a mitja alçada per sostenir una passera perimetral. D'aquesta manera l'espai de l'antic pavelló s'integra en el conjunt dels edificis adjacents i passa a ser un cos semiobert que actua com a nexa d'unió entre ells.

La coberta actual serà substituïda per una de claraboies de metacrilat i un allistonat de fusta per al control de la llum. Es vol que l'aspecte final d'aquest espai —amb molta transparència, jardineres atalussades i vegetació interior— sigui el d'un gran hivernacle, a la manera dels pavellons de vidre de principis de segle (Parc de la Ciutadella de Barcelona, Palacio de Cristal de Madrid). Aquest hivernacle és concebut com un espai multiús que respon a una certa diversitat de funcions i que és un recinte semiobert per un costat als espais del parc i per l'altre al Güell.

5. EL PAVELLÓ FIRAL

La forma de l'edifici s'ajusta al màxim als límits físics del terreny i es compon d'un rectangle acabat en mitja circumferència, i configura un espai de forma basilical.

La planta baixa és un espai molt regular, diàfan, a un sol nivell i només interromput per una sèrie de pilars que delimiten la gran nau central de l'espai perimetral situat al seu voltant i que a la planta superior dona lloc a un entresolat. Aquest espai de la planta baixa acaba en un absis remarcant per una colla de pilars radials.

La planta superior és, de fet, un corredor en entresolat que actua com a espai-deambulatori amb vistes sobre el gran espai central de la planta baixa i que acaba també amb un absis (on se situarà el restaurant), en aquest cas més petit i que dona lloc a una terrassa semicircular que actua com a un mirador orientat a ponent, des d'on es domina una àmplia panoràmica: el

Güell i tot el pla de Fontajau, i al fons el Ter.

L'accés d'una planta a l'altra té lloc a través de dues escales semicirculars simètriques situades sobre l'eix de les entrades laterals. En el sostre, unes encavallades metàl·liques vistes que segueixen els eixos en planta, completen l'espai.

La composició de l'esquema d'aquesta part de l'edifici és d'una gran simplicitat i d'una simetria absoluta. Es configura, així, un espai clàssic de grans proporcions, amb un interior diàfan i que, de fet, no imposa unes determinades lleis quant a ús, sinó que pretén ser un suport mínim per a una diversitat d'activitats, a la manera d'un espai-container.

6. EL COS D'OFICINES

Emplaçat de forma adjacent a la nau central, se situa el cos d'oficines, destinat a ser la seu permanent de la Institució Firal.

I també la nau central del pavelló és d'una gran simplicitat formal, aquesta part de l'edifici és molt més complexa quant a composició formal i esquema distributiu. És d'una forma allargassada i actua com a un apèndix corbat de la nau central.

El programa d'usos és molt divers i conté sales d'oficines, magatzem, serveis, nuclis d'instal·lacions i sala d'exposicions i conferències.

En el punt d'entrada s'organitza un espai semicircular (que en façana es materialitza en un cos cilíndric) que es prolonga per damunt de l'última planta en una cúpula cònica acabada en mitja esfera. Aquest vol ser un element singular visible des de lluny i que marqui una fita emblemàtica, ja que és l'únic element emergent d'un conjunt de baixa alçada. Aquesta cúpula confereix a l'edifici presència urbana i s'incorpora en el paisatge urbà com la silueta retallada que veiem en altres edificis singulars de la ciutat: Sant Fè-

lix, la Torre de les Aigües, la Casa Ensesa-Casa de la Punxa...

7. FAÇANES DE L'EDIFICI

Tant l'exterior com la major part dels interiors de l'edifici són tractats amb obra vista. Aquesta obra vista no és estructural, a diferència d'un altre edifici singular recent a Girona: el Banc d'Espanya de Clotet/Paricio, on el totxo i l'estructura són una sola cosa.

L'obra vista es combina amb una franja de granit i una de pedra per marcar el sòcol de l'edifici. No es produeix, però, aquell joc amb l'obra vista propi de l'arquitectura del modernisme i que estem veient últimament que es torna a recuperar. No hi ha aquí ni reculada en mènsula ni finestres circulars amb totxo a sardinell. Hi ha en les façanes del pavelló una voluntat austeritat formal, una clara contenció de recursos. Les portes d'entrada són talls geomètrics, meres penetracions de l'espai interior sense cap èmfasi formal. Tota la càrrega arquitectònica de l'edifici es concentra en allò que és el volum pur, en la seva configuració es-

paial (uns cossos, una coberta, uns espais) i en canvi, quan s'arriba a l'exterior hi ha una austeritat i una voluntat de no emfatitzar res que pugui restar puresa als volums arquitectònics.

Només dos elements escapen a aquesta contenció general. Són, d'una banda, el volum cilíndric d'accés al cos d'oficines, on hi ha una certa voluntat de marcar un punt singular (escalons d'entrada semicirculars, separació de la pell de l'edifici, cúpula de coronament) i també la gelosia ceràmica de la terrassa de la planta superior de l'absis, on es contempla aquella recuperació del joc artesanal de l'obra vista, que no apareix en la resta de les façanes del pavelló.

El repertori formal de les obertures en façana és variat: cercles, quadrats, triangles. Són, però, sempre figures geomètriques pures, sense estar lligades al sistema estructural. A la façana est hi apareixen unes llindes d'obra vista posats en sentit invers al que seria habitual si fossin estructurals, en un gest irònic, encara que lligat també a la necessitat de donar llum al tram final dels passadissos dels "estands" finals.

